

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **Y. D.**, nar. ..., evidenční číslo ..., státní příslušnost Ukrajina, hlášen na adrese Pobytové středisko MV ČR, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, t. č. na adrese povolené propustky Š. 1701/55, ..., žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2016, č. j. OAM-7/LE-LE05-LE05-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu ve spojení s ust. § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a článkem 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 („kvalifikační směrnice“). V první části žalobních

námitek žalobce v obecné rovině namítá porušení zákona o azylu ve spojení se základními zásadami správního řízení, upozorňuje na povinnosti správního orgánu v průběhu správního řízení, vyjadřuje se k povinnosti tvrzení, důkazní povinnosti, zabývá se otázkou posuzování věrohodnosti výpovědí žadatele o udělení mezinárodní ochrany s odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“). Neuvedl však, jakých konkrétních pochybení se v jeho individuálním případě žalovaný dopustil, když uzavírá tuto pasáž žaloby obecným konstatováním, že „žalovaný správní orgán pochybil, když řádně nezohlednil všechny azylově relevantní skutečnosti, které žalobce v průběhu správního řízení tvrdil a konzistentně uváděl a ani k nim neprovedl důkazní prostředky. Tím žalovaný porušil svou povinnost vykládat shora uvedená ustanovení zákona o azylu eurokonformním výkladem“.

V druhé části žalobních námitek, nazvané „Konkrétní skutečnosti svědčící o nezákonnosti a nesprávnosti napadeného rozhodnutí“ žalobce namítá porušení § 14a odst. 1, 2 písm. b) a d) zákona o azylu samostatně a ve spojení s § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Zde se žalobce zabývá deklarovaným důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to obavou z nástupu do armády, úvahami ohledně sankcí za nenastoupení vojenské služby, podmínek branné povinnosti a špatného stavu ukrajinského vězeňství, přičemž k uvedeným otázkám odkazuje na judikaturu ESLP. Ze všech uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel důvodnost žaloby, kterou považuje za účelovou. Uvedl, že žalobce pouze obšírně přednáší, jakými povinnostmi je stíháno správní řízení, své úvahy, které jdou nad rámec daného případu, opírá o bohatou judikaturu, v žalobě však chybí propojení těchto obecných úvah s konkrétním pochybením správního orgánu v této věci. Podle žalovaného není pravdou (jak žalobce v žalobě tvrdí v odstavci 3 na straně 5 žaloby), že by žalobce v řízení o mezinárodní ochraně uvedl, že byl povolán do armády, avšak službu nechce z uvedených důvodů nastoupit. Z pohovoru učiněného s ním dne 8. 2. 2016 je dle žalovaného zřejmé, že žalobce je velmi dobře orientován, co se týče právních důsledků převzetí či nepřevzetí povolávacího rozkazu (včetně toho, jakým způsobem k převzetí formálně právně i fakticky dochází), kdy na otázku: *"Byl jste nyní povolán do armády?"* odpověděl *"Jak 'byli' ty mobilizace, tak mi pořád chodila předvolání od vojenské správy, ale já jsem jim to nepřebíral a nedokázali mi to doručit. Nikdy jsem jim to nepodepsal. A pak jsem odjel do ČR."* V závěru pohovoru pak žalobce zřetelně formuloval motiv, proč chce setrvat v České republice, když na otázku: *"Proč žádáte o udělení mezinárodní ochrany?"* odpověděl *"Protože nechci do armády, do války, potřebuji živit rodinu, pracovat a vydělávat a ne ztrácet čas v armádě."* I v úvodu pohovoru je zřejmý ekonomický motiv žalobce k setrvání v ČR, kdy na otázku *"Proč jste odjel z Ukrajiny?"* odpověděl *"Protože byla mobilizace, už byla sedmá mobilizace, chtěli mě odvést do armády, proto jsem utekl do ČR. Kdybych šel na vojnu a do války, kdo by živil moji rodinu. Já musím vydělávat peníze pro svou rodinu, pro manželku a děti. V armádě nic nevydělám, tady na stavbě vydělat můžu."* Dle žalovaného jsou motivem žalobce jednoznačně ekonomické důvody. Dále poukázal i na to, že žalobce při pohovoru sdělil, že prošel v roce 1998 výcvikem v Národní gardě jako ostřelovač ve speciálních silách. K tvrzené obavě z povolání do armády žalovaný obdobně jako v napadeném rozhodnutí zopakoval, že není důvodem k udělení mezinárodní ochrany. Existenci této občanské povinnosti v

jednotlivých státech a dokonce i tresty za její nevykonání uznávají za naprosto legitimní i Ženevská konvence, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále uvedl, že vojenská služba se na Ukrajině řídí zákonem, přičemž právo je vymahatelné a podmínky výkonu vojenské služby jsou zcela standardní. Podle dostupných informací sice na Ukrajině hrozí za nenastoupení vojenské služby trest odnětí svobody na 2 – 5 let, to však teprve v případě, že si dotyčný převezme povolávací rozkaz a k tomu dosud v případě žalobce nedošlo. Z výpovědi žalobce je pak zřejmé, že si povolávací rozkaz nikdy nepřevzal, nebyl tedy z hlediska zákona ani povolán k výkonu vojenské služby a v současnosti mu žádný postih na Ukrajině nehrozí. Spekulace ohledně možného uvěznění žalobce tak s ohledem na výše uvedené považuje žalovaný v dané věci za irelevantní. Závěrem poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 Azs 37/2003 ze dne 22. 1. 2004, podle kterého: *„Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.“* Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy na výzvu krajského soudu žalobce nevyjádřil ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.

V přezkumném řízení soud ověřil ze správního spisu následující rozhodné skutečnosti.

Žalobce dne 15. 9. 2005 podal svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 10. 2005 řízení zastavil podle § 25 písm. h) zákona o azylu, v tehdy platném znění, neboť žádost žalobce byla podle § 10a písm. b) zákona o azylu nepřipustná, když členským státem Evropské unie odpovědným za posouzení jeho žádosti bylo dle Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 Maďarsko.

V současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 1. 2. 2016, doplněné dne 8. 2. 2016 a v rámci pohovoru provedeného stejného dne, žalobce uvedl, že má ukrajinskou národnost i státní příslušnost, je řecko-katolického vyznání, nemá žádné politické přesvědčení a o politiku se nezajímá. Je ženatý, má dvě nezletilé děti, na Ukrajině žil v obci Pasika v Zakarpatské oblasti. Od roku 2001 byl v Evropské unii opakovaně kvůli práci. Do ČR přijel v září 2015 na základě polského víza. V roce 2005 v ČR neúspěšně žádal o azyl. Důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je neochota odejít na Ukrajinu bojovat, neví, kdo by pak živil jeho rodinu. Uvedl, že v roce 1998 na Ukrajině vykonal povinnou vojenskou službu (1, 5 roku) v Národní gardě jako ostřelovač zvláštních sil. V průběhu pohovoru upřesnil, že z vlasti odjel kvůli probíhající již sedmé mobilizaci, chtěli ho odvést do armády, proto utekl do ČR. Musí vydělávat a živit svoji rodinu, v armádě nic nevydělá, zatímco v ČR na stavbě vydělat může. Jiný důvod k odjezdu neměl. V době mobilizace mu chodila předvolání na vojenskou správu, nepřebíral je,

nedokázali mu je doručit. Potvrdil, že na Ukrajině nikdy neměl žádné problémy, má jen uvedený problém s armádou. Svůj zdravotní stav označil za dobrý.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel ze Zpráv Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 15. 2. 2015, 1. 6. 2015 a 15. 8. 2015, informací Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) „Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině“ ze dne 5. 1. 2015 a ze září 2015, Informací MZV ČR č.j. 98848/2015-LPTP ze dne 21. 5. 2015, č.j. 115045/2015-LPTP ze dne 9. 10. 2015 a č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014, zprávy organizace Freedom House „Svoboda ve světě 2015 – Ukrajina“ ze dne 28. 1. 2015, z Výroční zprávy organizace Amnesty International 2014/2015 ze dne 25. 2. 2015, z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2015 ze dne 29. 1. 2015 a z informací Infobanky ČTK – „Země světa, Ukrajina“- aktuální znění. Žalobce nevyužil možnosti dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu se s uvedenými podklady seznámit, ví co se na Ukrajině děje, vše řekl, má jen jeden problém.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nespĺňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se opakovanou žádostí žalobce zabýval meritorně a s náležitou péčí, posuzoval jeho azylový příběh na základě jeho výpovědí učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě výše uvedených informací o zemi původu, proti nimž žalobce ve správním řízení žádné námitky neuplatnil, dokonce odmítl se s nimi seznámit, s tím, že ví, co se na Ukrajině děje. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány své země původu. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, to ostatně ani netvrdil.

V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství,

národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce v průběhu svých výpovědí opakovaně uváděl, že na Ukrajině měl jediný problém, a to obavu z povolání do armády a nasazení do války a s tím spojenou obavu, že by jeho rodina zůstala bez živitele. V této souvislosti uvedl, že v armádě nic nevydělá, zatímco na stavbě v ČR si vydělat může. K uvedenému soud konstatuje, že snahu o ekonomické zajištění nelze podřadit výše taxativně vymezeným důvodům pro udělení mezinárodní ochrany, jak vyplývá z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“), srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003, či rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 (všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz).

Žalovaný se dle názoru krajského soudu v odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 3 a 4) přezkoumatelným způsobem vypořádal s žalobcem uváděnou obavou z odvodu do armády v souvislosti s aktuálním vývojem bezpečnostní situace na Ukrajině. Podstatné argumenty žalovaný zopakoval i ve vyjádření k žalobě, zabýval se i otázkou trestního postihu za nenastoupení k vojenské službě s poukazem na to, že uvedená situace se žalobce netýká, neboť tento sám uvedl, že si vědomě předvolání nepřebíral („nedokázali mi je doručit“), když nepřevzetí povolávacího rozkazu není trestně postiženo (dle informace MZV č. j. 115045/2015-LTP ze dne 9. 10. 2015). Žalobci tak vězení z důvodu toliko nepřevzetí povolávacího rozkazu nehrozí. Obecná, ač judikatorně rozvedená žalobní námitka stran špatného stavu ukrajinského vězeňství není dle soudu důvodná, ostatně žalobce ve správním řízení obavu z uvěznění ani žádné námitky ke stavu ukrajinského vězeňství neuváděl. K otázce možného povolání žalobce do armády žalovaný odkázal na mezinárodní úmluvy, podle nichž brannou povinnost, coby základní státoobčanskou povinnost, nelze označit za pronásledování a poukázal v tomto směru na ustálenou judikaturu NSS a dřívější judikaturu Vrchního soudu v Praze. Krajský soud se s učiněnými závěry žalovaného ztotožňuje a rovněž si dovoluje odkázat na judikaturu NSS, srov. např. rozsudek ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, v němž NSS uvedl: *„Samotné odmítání vojenské služby odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“* V rozsudku NSS ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49 se uvádí: *„Odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím“*. Výhrada svědomí je tak jednou z výjimek, která by odůvodňovala případné udělení mezinárodní ochrany. Žalobce však v průběhu správního řízení nic takového neuváděl. I podle starší judikatury Vrchního soudu v Praze (viz např. rozsudek č. j. 4 A 509/94, ze dne 19. 8. 1994) pouhá averze k vojenské službě či strach o život, samy o sobě nepředstavují azylově relevantní důvod. Nejvyšší správní soud se v poslední době ve svých rozhodnutích opakovaně zabýval otázkou obav z odvedení do armády, právě ve vztahu k aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině (viz např. usnesení ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015, nebo ze dne 26. 10. 2016, č. j. 10 Azs 175/2016) a setrvale neshledal uvedenou obavu za azylově relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Ostatně k tomuto výroku rozhodnutí žalobce neuplatnil žádné žalobní námitky.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu*“. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, u nichž by se dovolával jejich posouzení jako zvláštního zřetele hodných. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné

nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Výrok o neudělení doplňkové ochrany dle § 14b cit. zákona žalobce nenapadl.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, z pohledu doplňkové ochrany se opětovně zabýval žalobcem tvrzeným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, tj. obavou z odvodu do armády, přičemž zopakoval své závěry výše uvedené. Uvedené závěry soud považuje za správné a souladné s ustálenou judikaturou NSS, dle které výkon vojenské služby nelze považovat za vážnou újmu podle zákona o azylu, neboť nemůže být sama o sobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (§ 14b odst. 2 písm. b) zákona o azylu). V rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 Azs 28/2015-24, dospěl NSS k závěru, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovanou v mezinárodním měřítku, a službu v armádě při mobilizaci nelze považovat na ohrožení svévolným násilím vyplývajícím z ozbrojeného konfliktu.

Krajský soud má za to, že žalovaný dostatečně individuálně ve vztahu k žalobci zhodnotil bezpečnostní situaci na Ukrajině, přičemž nepopírá složitost bezpečnostní situace na východě Ukrajiny. Zdůraznil, že žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti, která se nachází na západě Ukrajiny a střety mezi vládními bezpečnostními silami a separatisty není nijak zasažena, ani se dvěma oblastmi na východní Ukrajině, které jsou konfliktem zasaženy (Doněcká a Luhanská), nesousedí. Soud na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých mu z úřední činnosti v jiných věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a na podkladě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z poslední doby (posuzujících aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině), konstatuje, že situaci na Ukrajině nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že *„na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné*

újm. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26). Na uvedená rozhodnutí odkazuje Nejvyšší správní soud i ve svých pozdějších rozhodnutích, je tedy zřejmé, že i rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn. Žalobce žádné individualizované nebezpečí plynoucí pro něho z ozbrojeného konfliktu probíhajícího na Ukrajině netvrdil (s výjimkou povolání do armády - k uvedenému viz výše). Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14b odst. 2 písm. d) zákona o azylu). Soud po zhodnocení výpovědí žalobce, hlavního motivu jeho odchodu z vlasti, důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.*“

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. červen 2017

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
L. P.